

ZWAAR VERLIEFD

Chantal van Gastel

IN MAKKELIJKE TAAL

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

1

Hij past niet. Shit, hoe kan dat nou? Het is de grootste maat in deze winkel. Ik heb geen andere keus. Deze broek moet passen. Het móét. Maar de broek is te klein, veel te klein zelfs. In dit pashokje dringt ineens de vreselijke waarheid tot me door. Ik ben te dik om in 'gewone' winkels mijn kleren te kopen. O, wat erg! Waarom heb ik het zo ver laten komen? Dan steekt Floor haar hoofd langs het gordijn. 'En? Past deze wel?' Ik schud mijn hoofd. 'Nee, ook niet. Ik snap er niets van.'

Ik pak mijn eigen broek van het haakje. 'Zie je? Dit is maat 42. Die past me. Maar nu kan ik niet eens een broek in maat 44 aan. Hoe kan dat nou?'

‘Lukt het met passen, mevrouw?’, hoor ik de verkoopster vanachter het gordijn vragen. ‘Het gaat prima!’, antwoord ik. Want wat moet ik met advies van een superslank meisje van zeventien? Floor doet het gordijn dicht. En ik trek snel mijn oude broek weer aan. Nu gauw weg uit dit veel te kleine pashokje. Ik trek het gordijn open en duw de broek in de handen van de verkoopster. ‘Het is niet wat ik zoek’, zeg ik. Daarna kijk ik Floor aan. ‘Zullen we verder gaan?’

Eenmaal buiten vind ik het moeilijk om weer gezellig te doen. Dit was al de zoveelste winkel waar ik niet ben geslaagd. En ik heb spijt van de hamburger die ik als lunch heb gegeten. Maar ja, door die ene hamburger ben ik heus niet zo dik geworden. Floor zegt al een tijdje niks. Dat komt natuurlijk door mijn chagrijnige hoofd. Als ik zo doorga, is onze hele zaterdagmiddag verpest. ‘Wil jij nog ergens naar binnen?’, vraag ik. Zij schudt haar hoofd. ‘We gingen toch voor jou winkelen, Isa?’ ‘Jawel, maar ik wist niet dat ik zo dik ben geworden.’ ‘Je bent niet dik’, zegt Floor. ‘Jouw probleem is je kont. Van boven ben je best slank.’ ‘O. Nou, bedankt’, mompel ik.

Zwijgend lopen we verder. Ik zucht. Shit, straks moet ik naar een grotematen-winkel! ‘Floor’, zeg ik dan.

‘Ik moet gaan lijnen. Zo gaat het niet langer.’
Mijn vriendin slaat een arm om me heen. ‘Maak je niet druk, Isa. Volgende week gaan we gezellig met Daphne in Antwerpen shoppen. Daar heb je heel andere winkels. Daar slaag je vast wel!’

Even later zitten we in de auto op weg naar huis. Dan gaat de telefoon van Floor. Het is Mas, haar nieuwe vriend. Hij vraagt of ze vanavond met hem uit eten wil. Eigenlijk zou ik bij Floor eten. Maar natuurlijk laat ik haar naar haar nieuwe liefde gaan. En zo zit ik op zaterdagavond alleen thuis. Nee, de situatie is niet best. Floor is bij Mas. Ik heb geen nieuwe broek. En ik heb ook nog eens geen eten in huis.

Ik kruip op de bank en zet de tv aan. Na een tijdje krijg ik trek. Wat nu? Boodschappen doen? Nee, daar heb ik geen zin in. Daarom pak ik een zak paprikachips. Voor ik het weet is de zak half leeg. Ik voel me een beetje eenzaam. Dus bel ik mijn moeder. ‘Hoi, mam’, zeg ik, terwijl ik net een chipje in mijn mond stop. ‘Hé, lieverd’, zegt mijn moeder. ‘Zit je bij Floor?’ ‘Nee, dat gaat niet door’, antwoord ik. ‘Er kwam iets tussen. Een jongen.’ ‘Wat leuk voor Floor!’, roept mijn moeder. ‘En heeft die jongen misschien een leuke vriend voor jou?’
Ik duw drie chipjes tegelijk in mijn mond.

‘Mam’, zeg ik met volle mond. ‘Ik ben niet zo wanhopig dat ik dat meteen aan die jongen vraag, hoor!’ Aan de andere kant van de lijn is het even stil. Ik veeg mijn vingertoppen aan mijn broek af. Daarna graai ik opnieuw in de zak. Dan vraagt mijn moeder: ‘Heb je al gegeten?’ Ik kijk in de zak chips. Die is bijna leeg. ‘Nee’, zeg ik. ‘Ik eet wat ... makkelijk.’ Dat vindt mijn moeder maar niks. ‘Kom dan gezellig hier eten’, zegt ze. ‘Net als vroeger, met z’n viertjes. Tamara eet vanavond ook thuis. Ik maak lasagne met extra kaas. Precies zoals jij het lekker vindt.’

Een kwartiertje later sta ik bij mijn ouders voor de deur. Mijn vader doet open en de geur van lasagne komt me tegemoet. In de keuken geef ik mijn moeder een kus. Mijn zusje Tamara zit al aan de eettafel. Ze draagt een strakke, zwarte top en een lage, gebleekte spijkerbroek. ‘Hé, zus!’, roep ik. ‘Wat zie je er mooi uit.’ ‘Ja, hè!’, zegt Tamara. ‘Het is nieuw.’ Dan pas zie ik haar pumps met zebra print. ‘Tamaaar! Die schoenen! Mag ik ze zo eens passen?’ Haar schoenen zijn het enige dat ik ooit van haar zal kunnen lenen. Tamara heeft namelijk het perfecte lichaam. Haar kleding is allemaal maatje 36. Maar we hebben wel dezelfde schoenmaat. Mijn voeten zijn gelukkig nog niet dik.

Mijn moeder zet de schaal lasagne op tafel.

Daarna verdwijnt ze weer in de keuken om glazen te pakken. ‘Wat wil je drinken, Isa?’, vraagt mijn vader. ‘Een glaasje rode wijn?’ Ik schud mijn hoofd. ‘Doe maar een cola light, pap. Ik wil een beetje op mijn lijn letten.’ Tamara kijkt me verbaasd aan. ‘Nou, dan moet je vooral doorgaan met chips eten.’ Ze wijst naar mijn broek. Shit, allemaal vetvlekken! ‘Je kunt wel cola light drinken, les’, zegt ze. ‘Maar daar val je heus niet van af. Als je echt wil afvallen, moet je met me mee naar de sportschool.’

Dan schuiven ook mijn ouders aan. Pap zet een glas cola light voor mijn neus. ‘Wat hoor ik? Ga jij ook sporten, Isa?’, vraagt hij. ‘Dat weet ik nog niet, pap.’ Mam trekt een chagrijnig gezicht. ‘Als jij ook nog gaat sporten, zie ik je helemaal niet meer. Je hebt het al zo druk met je werk.’ Dan schept ze ons flinke porties lasagne op. O, wat is het lekker! Maar toch ben ik niet van plan om alles op te eten. Ik ben immers aan de lijn.

Al snel schept Tamara voor een tweede keer op. ‘Ik begrijp niet dat jij zo’n magere spriet blijft’, zegt pap. ‘Je eet nog meer dan ik.’ ‘Inderdaad!’, roep ik. ‘Het is niet eerlijk!’ ‘Je kunt niet alles hebben, les’, zegt Tamara. ‘Jij hebt een goed stel hersens en een mooie carrière. En ik heb een goed figuur en een baantje in een winkel.’

‘Nou,’ mompel ik, ‘als ik zou mogen kiezen ...’
Mijn zusje wijst met haar vork in mijn richting.
‘Klets geen onzin. Jij zou nooit tevreden zijn met een winkelbaantje. En elke man is onder de indruk als je vertelt dat je dierenarts bent.’

Ik kijk nog eens goed naar Tamara. ‘Over mannen gesproken. Voor wie heb jij je eigenlijk zo opgetut?’
‘Voor mezelf!’, antwoordt ze. ‘Ik ga lekker stappen met de meiden. Heb je ook zin om mee te gaan?’
Ik lik wat saus van mijn vork. ‘Nee, ik blijf nog even hier en dan ga ik lekker vroeg naar bed.’

Tamara springt bijna van haar stoel. ‘Jeetje, je bent 26! Doe eens gek, mens. Leef je uit! Nu kan het nog. Ga nou mee dansen met je kleine zusje.’ Ik eet stug door van de heerlijke lasagne.

‘Nee’, zeg ik dan. ‘Jij ziet er fantastisch uit. Moet ik daar dan naast lopen, in deze broek!’ Pap kijkt me aan. ‘Dan leen je toch iets van Tamara’, zegt hij kalmpjes. Maakt mijn vader soms een grapje? Nee, hij is serieus. ‘Wat denk je, pap?’ roep ik uit. ‘Twee broeken? Voor ieder been eentje?’ Dan neemt mam het woord. ‘Kom op, Isa, zo erg is het niet.’

Opeens heb ik geen trek meer. Ik leg mijn vork neer. ‘Jawel!’, roep ik. ‘Zo erg is het wel! Vandaag ben ik gaan winkelen met Floor en ik pas niet meer in maat 44.’

Mijn ouders zijn totaal niet onder de indruk. 'Dan neem je toch maat 46', zegt pap. 'Ik slaag altijd bij de grotematenwinkel', zegt mam. 'Daar kun jij ook leuke kleding vinden.' Alleen Tamara is geschrokken. 'Jeetje, je moet echt gaan sporten, les. Ik heb nog wel een inschrijfformulier van de sportschool voor je.' Dan wijst ze op mijn bord. 'Ga je dat nog opeten?' Ik schud mijn hoofd. Met grote hapen eet Tamara de rest van mijn lasagne op.

Ik ben weer thuis. Ik was de hele avond bij mijn ouders. Het was gezellig en ik zit propvol. Mijn moeder had allerlei lekkere toastjes gemaakt. Met Franse kaas, zalmzalade en paté. Ik was van plan om er maar één te nemen. Maar dat is helaas niet gelukt. Ze waren ook zo lekker. In de badkamer haal ik mijn make-up van mijn gezicht en poets ik mijn tanden. Dan kruip ik eindelijk in bed en val meteen in slaap.